

PETER PANGELS

Kan mij nog meer vertellen

PETER PANGELS

Inhoud

Pagina 5	Anna Woisky
26	De aanslag
31	De vogelkast
40	Benno Driesen
75	Freek Kardol
104	Inschattingsfout
124	Anna`s hellevaart

Met dank aan mijn schoonzoon Harrie
Heikens voor zijn technische adviezen

Anna Woisky

“Kijk oma kijk, een heleboel auto`s!”

De kleine meid achterop de fiets bij Anna wapperde met haar armen en keek opgetogen naar al die drukte bij haar huis. Vervolgens schudde het kind heftig met haar hoofd waardoor haar kleine paardenstaartje heen en weer zwiepte. Het tengere kind was een en al beweging. Grappig gezicht. Anna kwam terug van boodschappen doen in de nabijgelegen provincieplaats en arriveerde nu met haar kleindochter Kira bij het huis in Berghem waar het gezin van haar zoon ook bij haar inwoonde. Ze liep het laatste stuk met de fiets aan de hand, twee grote boodschappentassen hingen aan het stuur en vermoeid van de wandeling kwam ze de straat ingelopen.

Het was warm nazomerweer en er dreigde onweer, de lucht begon al vroeg dicht te trekken, de weg was stoffig, de natuur schreeuwde om water.

Uit heel haar houding sprak een grote ongerustheid en ze vroeg zichzelf angstig af wat er gebeurd zou kunnen zijn toen ze al vroeg deze morgen met haar kleindochter in paniek het huis had verlaten. In haar verwarring wist ze niet anders dan maar gewoon boodschappen te gaan doen, de normale gang van zaken dus. Maar deze morgen was echt niet zo normaal begonnen, nee beste mensen, er was bij haar woning door haar

zoon Baros, tot haar grote ontzetting, een ernstig geweldsmisdrijf gepleegd.

Een drama waarvan ze op dat moment nog niet de volle omvang kon overzien. Eigenlijk was zij al lang bang geweest dat haar zoon vroeg of laat in grote moeilijkheden zou komen wegens zijn onvoorspelbare agressiviteit.

Terwijl ze al vroeg met het ontbijt bezig was merkte ze tot haar grote verrassing dat hij met zijn grote Amerikaanse wagen de grote oprit opzij van de woning opreed. Dat was vreemd omdat ze hem in de middag pas had verwacht. Op het zelfde moment zag ze tot haar grote verbazing door het open keukenraam iemand vanuit de grote achtertuin in de richting van haar zoon lopen en hoorde ze dat deze voor haar onbekende man haar zoon aansprak.

Uit wat ze kon horen begreep ze dat het iemand van de politie was die van Baros wilde weten wat hij de vorige dag in Amsterdam te zoeken had waarop deze op luide toon ontkende daar geweest te zijn en vervolgens tegen deze vreemde bezoeker plotseling hard begon te vloeken. Ze hoorde ook nog meerdere malen de naam Freek Kardol noemen. Dat was iemand die in deze streken bekend stond als een gehaaide zakenman maar over wie geruchten de ronde deden dat hij zijn rijkdom in de oorlog had verkregen door met de bezetter te collaboreren en dat hij tegenwoordig zich ook nog steeds met duistere zaakjes bezig hield. Anna wist dat haar zoon met deze man

vertrouwelijk omging en had hem al meerdere malen gewaarschuwd zich niet met dubieuze praktijken in te laten.

Maar het was praten als tegen een dove, Baros trok zich nergens wat van aan en ging zijn eigen weg. Het was evident dat vroeg of laat het mis zou gaan en juist op deze dag liep het voor hem totaal uit de hand doordat een rechercheur zo impulsief was hem op zijn gedrag aan te spreken of beter gezegd: hij probeerde hem uit zijn tent te lokken en dat had hij beter niet kunnen doen.

De politie was al aardig op weg inzicht te krijgen waarmee de heer Kardol en die Baros Woisky zich bezighielden. Er bestond een ernstige verdenking dat door dit tweetal sierraden die in de oorlog door de bezetter in beslag waren genomen bij de Joden nu te koop werden aangeboden aan bepaalde figuren uit de onderwereld die over veel zwart geld beschikten. Deze kostbaarheden werden tijdens de bevrijding van het zuiden door een paar foute personen die voor de bezetters hadden gewerkt naar Duitsland vervoerd en waren sindsdien niet meer te traceren. Verder was er ook nog een ernstig vermoeden dat een grote partij antiek op dezelfde manier was verdwenen en ergens in ons land op een geheime plek was opgeslagen en geleidelijk via de antiekhandel te koop werd aangeboden. Het waren chaotische dagen in september 1944, vooral wat men later Dolle Dinsdag noemde – 5 september 1944 – speelde hierin een grote rol

omdat veel van deze figuren probeerden naar Duitsland te ontkomen met hun kostbaarheden.

De stemmen opzij van het huis klonken steeds luider, je zou zelfs kunnen zeggen dat haar zoon uiterst agressief reageerde en probeerde de rechercheur die volkomen onverwachts naast hem opdook van zijn erf te jagen en er zelfs een kort handgemeen ontstond.

Wat er toen gebeurde kon Anna zich later moeilijk weer voor de geest halen, in elk geval raakte ze in totale paniek toen het eerste schot viel, gevolgd door een schreeuw als van iemand die getroffen werd of wellicht was er wel sprake van doodsnood. Er klonk weer een schot.

Vanuit het keukenraam had ze geen zicht op wat zich opzij van het huis afspeelde, er volgde toen nog een schot en daarna een beklemmende stilte. De vrouw stond als vastgenageld tegen het fornuis aangeleund en hoorde nu duidelijk haar zoon vloeken en steunen, het leek wel of hij met een of ander voorwerp aan het sjouwen was en daarbij ook nog veel pijn leed.

Niet veel later hoorde ze de auto starten en met gierende banden slippend vanaf de oprit de straatweg oprijden. Toen volgde weer een stilte, alleen hoorde ze in de verte vaag opgewonden stemmen klinken die op het geluid van de schoten afkwamen. Het zou niet lang meer duren of een aantal buurtbewoners zou op het erf van de familie Woisky een verbijsterende ontdekking doen. Rechercheur Joost Kalkman lag badend in

zijn bloed kermend opzij van het huis in de brandnetels en verloor vervolgens het bewustzijn. Anna wilde niet weten of zien van wat er vlak bij haar op het erf van haar huis zich had afgespeeld. Ze weigerde gewoon te geloven dat haar zoon Baros iets verschrikkelijks had gedaan. Plotseling maakte zij zich los uit haar verstarde houding en rende naar de kinderkamer waar Kira op het punt stond in de keuken met haar oma te gaan ontbijten. Zonder aan het verbaasde kind uitleg te geven graaide ze wat spullen bij elkaar, pakte een paar boodschappentassen en sleurde als het ware Kira mee naar de achterkant van het huis waar ze vervolgens haar fiets pakte en via het achterpad in de richting van het dorp verdween.

Niemand van de burens, die nu aan de voorkant op het geluid van schoten over de straatweg toegesnelde kwamen was het opgevallen dat Anna met haar kleindochter in grote haast wegfietste. Pas enkele uren later zou ze genoeg moed hebben verzameld naar het huis terug te fietsen en vervolgens daar in een regelrechte nachtmerrie terecht kwam.

Haar leven en die van haar kleindochter zou die bewuste ochtend voorgoed veranderen.

Anna paste daar regelmatig op Kira als Debbie, haar schoondochter, zonodig weer eens op stap was met een van haar vele kennissen.

Haar zoon Baros, die in het buitenland werkte, zou die middag weer thuiskomen, alleen hoe laat wist zij niet. Wat hij nou precies voor werk deed,

daarover deed hij altijd heel vaag, hij werkte in elk geval niet voor een baas en kwam op zeer onregelmatige tijden weer eens aanwaaien. Op haar vragen wilde hij nooit echt antwoorden en deed dan opvallend nors. Nee, haar zoon Baros was beslist niet liefdevol tegenover zijn moeder, dat kunnen wij gerust zo vaststellen en dan te bedenken dat hij met zijn gezin wegens de grote woningnood bij haar in huis woonde.

Hoe dan ook, Anna regelde praktisch het hele huishouden, ze zorgde er in ieder geval voor dat er voldoende levensmiddelen in huis waren.

Haar schoondochter had zoals gewoonlijk weer eens nergens voor gezorgd, die was waarschijnlijk weer aan het pierewaaien met een of andere vriend die op de nabijgelegen rivier een zeiljacht had liggen. We kunnen zondermeer veilig aannemen dat hierbij de erotiek ook een voorname rol speelde en dat het niet alleen bij zeilen bleef. Debbie was gek op zeilen, zij trok regelmatig met hem er op uit en trok zich weinig van haar huwelijkse staat aan en liet de opvoeding van haar dochter voornamelijk aan haar schoonmoeder over. We kunnen dus gerust spreken van een vrij huwelijk: vrijheid blijheid, zal ik maar zeggen. Die zoon van Anna, Baros, was op zijn zachts gezegd nogal een vreemde snurker met een manier van leven die we zonder meer als hectisch en buitengewoon gevaarlijk kunnen omschrijven en daarbij getrouwd was met een vrouw die haar eigen agenda had en niet bepaald als trouwe

echtgenote leefde. Ongetwijfeld kunnen wij haar man ook nog als een onvervalste flierefluiter betitelen die er lustig op los snoept wat de vrouwtjes betreft waarmee hij in het buitenland mee in “aanraking” kwam.

Wat je noemt een typisch huwelijk, of niet soms? Verder kunnen wij veilig aannemen dat deze man ook nog bij een aantal duistere zaakjes betrokken was en tot op deze bewuste dag nog niet echt op de hoogte was dat hij door de politie in de gaten werd gehouden.

Men was vooral geïnteresseerd met wie hij omging en denken hierbij speciaal aan een zekere Freek Kardol, een zakenman die over ruime financiën scheen te beschikken waarvan de herkomst in het duister was gehuld. Er bestond dus een ernstig vermoeden dat deze louche figuur kans had gezien gedurende de oorlog, die nu zo'n vijf jaar afgelopen was, bepaalde kostbaarheden in handen te krijgen die nu successievelijk door hem verkocht werden. De justitie was er van overtuigd dat hij hierbij van de diensten van Baros Woisky gebruik maakte waarvan men wist dat deze man relaties in het criminele milieu had. Juist deze figuren beschikten over veel zwart geld en kochten daarmee waardevaste spullen, spul dat niet veel ruimte innam en toch kostbaar was: dus zoiets als goud en juwelen! Verder was het ook opgevallen dat die Woisky regelmatig partijen antiek meubilair vanuit de grensstreek bij België met zijn aanhangwagen naar Amsterdam

vervoerde en bij een antiekhandelaar afleverde die door de politie aldaar al geruime tijd werd verdacht van heling.

Die Debbie toch, die had het maar druk met haar vrienden die zich op de Maas met de watersport bezighielden en haar regelmatig meenamen op hun zeiltochten. Inderdaad, dat lezen jullie goed, ze had niet één maar verschillende vlotte jongens onder haar kennissenkring, laten wij het zo maar stellen: afwisseling doet leven.

Het was dus Anna die het huishouden daar zo veel mogelijk hielp te organiseren en dat vooral met het oog op die kleine meid. De grote en wat verwaarloosde woning met een enorme tuin was al vóór de oorlog eigendom van haar man die actief aan het verzet had deelgenomen in de oorlogsjaren. Helaas werd hij door de bezetter gevangengenomen en vervolgens op transport gesteld naar een van de beruchte kampen in Duitsland. Nadien werd eerst niets meer van hem vernomen, hij leek totaal van de aardbodem verdwenen, zoals zovelen. Na de oorlog trok haar zoon, die met Debbie getrouwd was, wegens de grote woningnood bij zijn moeder in.

Zo lagen toen ongeveer de verhoudingen tot aan die bewuste ochtend toen alles op z'n kop werd gezet daar in een wat suffig dorp in het oosten van Brabant.

Toen Anna bij het huis aankwam moest ze eerst door een haag van nieuwsgierige buurtbewoners

heen die haar zwijgend lieten passeren en haar bezorgd nakijken.

Met stomme verbazing en knikkende knieën liep Anna met de fiets aan haar hand met haar kleindochter Kira de parkeerruimte naast het huis op en zag toen met grote schrik de achterdeur in stukken tussen de struiken liggen. Het lag er dik bovenop dat hier een paar zwaar gefrustreerde politiemensen hun agressie, toen er niemand thuis bleek te zijn, korte metten hadden gemaakt met die afgesloten deur. Er zou zelfs sprake van kunnen zijn dat er gehoopt werd dat daar iemand zo stom zou kunnen zijn zich tegen al dat politiegeweld te verweren.

Nou beste mensen, in dat geval waren de rapen zo zeker als wat pas goed gaar geweest.

Er was een vreemd rood-wit lint opzij van het huis gespannen en er liepen overal politiemensen in en uit terwijl drie grote politiewagens kris- kras voor en naast het huis geparkeerd stonden. Anna voelde dat ze door al die mannen met wantrouwen werd gadegeslagen toen ze in de richting van de achteringang liep.

Aan de overkant van de weg stonden een aantal burens achter een soort van afzetting en volgden met verbazing wat zich nu daar in hun dorp afspeelde. Een aanslag op een politiemans, dat was het enige wat men wist te vertellen en er deden al geruchten de ronde dat een dorpsgenoot er van verdacht werd hierin de hand te hebben gehad.

Baros Woisky was maar al te bekend wegens zijn gewelddadige verleden. Hij was waarschijnlijk zo

stom geweest, toen iemand van de politie hem onverwachts op zijn erf aansprak om inlichtingen wegens een of ander vergrijp, plotseling een vuurwapen tevoorschijn te halen en deze rechercheur overhoop te schieten die zwaar gewond naar het ziekenhuis moest worden afgevoerd. Voordat hij het bewustzijn verloor was deze politieman toch nog in staat geweest zijn wapen te trekken en zijn aanvaller te verwonden.

Het waren buurtbewoners die nadat zij de schoten hoorden alarm sloegen, verschillende getuigen zagen niet lang hierna de grote rode wagen met die Baros achter het stuur wegscheuren. Vervolgens wist hij na die wilde schietpartij met zijn auto, hoewel zelf dus ook gewond, te ontkomen. Totale paniek brak uit na het alarm en er volgde door de opgetrommelde politiemensen een intensieve speurtocht naar de dader waarbij alle wegen tot ver in de omgeving werden afgesloten. Alles wat op vier wielen zich verplaatste werd aangehouden en gecontroleerd, tot dusver zonder direct succes.

Hevig geschrokken en nog onwetend van wat er nu exact gebeurd was plaatste Anna haar fiets tegen de zijmuur, pakte de zware boodschappentassen die aan het stuur hingen, tilde de kleine meid van de fiets en wilde met haar naar binnen gaan om te kijken en vragen wat er aan hand was. Ze keek verwilderd om zich heen toen ze binnenkwam en trok het kind naar zich toe

alsof zij het wilde beschermen, wat was er in hemelsnaam in haar huis aan de hand.

Nou, er was heel wat aan de hand, de politie haalde het hele huis grondig overhoop en zocht naar aanwijzingen met wie die Baros Woisky omgang had in het criminele milieu en die konden verklaren waarom hun collega enkele uren eerder hier op het erf was afgeknald. Daarbij werd speciale aandacht besteed of er eventueel gestolen voorwerpen in die woning waren verborgen.

Bij de achteringang werden Anna en haar kleindochter door een vreemde chique geklede meneer staande gehouden die zich heel formeel voorstelde als Dooremans en vertelde dat hij hier aanwezig was in de hoedanigheid van officier van justitie en het onderzoek leidde naar de aanslag op een rechercheur. Vervolgens vroeg hij haar indringend wie en wat zij was en vooral of ze nauwkeurig zou willen vertellen om hoe laat zij de woning die dag had verlaten. Dat was dus vlug verteld, alleen de reden van dat overhaaste vertrek vertelde ze niet, instinctief wilde ze nog haar zoon beschermen hoewel het wel tot haar moest zijn doorgedrongen dat hij in zwaar weer verkeerde omdat hij een of andere stomme streek had uitgehaald, dat was wel meer gebeurd.

De man gaf na deze korte ondervraging met een korte norske knik met zijn hoofd toestemming dat Anna met het kind naar binnen mocht waar ze werden opgevangen door iemand anders in burger van wie ze op de bank moesten plaatsnemen.

Anna, angstig om zich heen kijkend, trok Kira dicht tegen zich aan en probeerde wanhopig te begrijpen hoe deze chaos was ontstaan. Tot dan toe had nog niemand van de politie haar verteld van wat er precies gebeurd was. Ze vroeg zich angstig af of haar zoon weer eens in een of ander misdrijf was betrokken. In het verleden had ze op dat gebied door hem al de nodige ellende ondervonden, het was niet voor het eerst dat de politie over de vloer kwam, maar zo erg als nu had ze het nog nooit meegemaakt.

Het was rechercheur Tim Bot met zijn nieuwe assistent Mark Bijl die de ondervraging begonnen met opnieuw naar haar naam te vragen en wat ze hier deed en of ze ook kon vertellen waar die zoon van haar kon uithangen die verdacht werd een politieman te hebben neergeschoten. Het was nu voor het eerst dat haar zonder omwegen verteld werd waar haar zoon van werd verdacht en Anna staaarde na deze mededeling totaal verbijsterd de twee mannen aan. Het kostte haar de grootste moeite op de haar gestelde vragen rustig antwoord te geven, het was alsof ze zich in een soort van mistbank bevond waardoor het geluid van die mensen die haar ondervroegen maar amper tot haar doordrong.

“Mijn naam is Anna Woisky en dit is mijn kleindochter Kira en dit is mijn huis dat heb ik net ook al staan vertellen tegen die meneer daar buiten, wat is er in godsnaam gebeurd, wat

bedoelt u over mijn zoon als verdachte?”

Anna haalde diep adem en keek verbijsterd om zich heen naar al die puinzooi dat was aangericht door de politie; Alles van zijn plaats en kasten leeggehaald, er werden papieren in dozen gedaan en vervolgens naar buiten gebracht en in een bestelbus geladen. Kira vond dit alles prachtig en hield een nogal mottige knuffelbeer stevig in haar armpjes geklemd.

“Meneren moeten alles weer opruimen anders wordt mamma boos hoor, die meneer heeft alles kapot maakt”, zei ze met stralende ogen en sprong opgewonden van de bank en liep in de richting van haar eigen kamer waar iemand met een lamp onder het kinderledikant keek.

Snel haalde Anna het kind weer bij zich op de sofa waarbij ze met beschuldigende blik Tim Bot aankeek. Onbevangen keek het kleine meisje de voor haar staande mannen aan maar die lieten zich niet door kinderogen afleiden van het doel waarvoor ze hier waren: namelijk zoveel mogelijk aan de weet zien te komen van wat zich hier in en om deze woning had afgespeeld en daar namen zij alle tijd voor.

“Waar is je dochter nu en weet je waar die zoon van jou nu kan uithangen nadat hij `m gesmeerd is nadat hij een collega van ons heeft neergeschoten, wanneer heb je hem voor het laatst gezien en luister goed Anna naar wat ik je ga zeggen: probeer mij niet te belazeren. Als ik dat merk ben

je nog niet met mij klaar, het gaat om poging tot doodslag godverdomme, mijn collega en vriend is hier bij jouw huis te grazen genomen door dat stuk ongeluk van een zoon van jou, hier in jullie tuin.”

Tim Bot was duidelijk kwaad en stond op scherp en keek de vrouw indringend aan waarna zij in elkaar kromp en Kira tegen zich aan trok als om haar te beschermen tegen die grote kerel met dat grote hoofd. Die ander man vond ze veel vriendelijker want die vroeg gelukkig niets. Het kind voelde de spanning die in de lucht hing en keek met trillende lip de kwade politieman aan. Nog even en ze zaten met een krijsend kind opgescheept. Rechercheur Bijl ging toen maar naast hen op de bank zitten en probeerde een beetje ontspannen over te komen en streelde de afgekloven beer over zijn kale buik. Kira werd hierdoor gelukkig afgeleid en duwde Mark de kleffe beer in zijn handen die op dat moment niet zo goed met zijn houding raad wist. “Jij mag beer aaïen hoor, hij is erg lief.” De twee mannen waren totaal niet in de mood wie of wat dan ook te aaïen, ze hadden het liefst degene die dit alles op zijn geweten had doodgeknuffeld, maar dan met een stuk hardhout.

“Vind je ook niet dat dit een lieve beer is Tim, dat kan je zo zien”. Tim Bot speelde noodgedwongen het spel maar mee en probeerde minder chagrijnig te kijken wat hem veel moeite kostte en Anna begon plotseling zenuwachtig te praten, ze gooide